

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1355/2023
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Бранке Дражић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славиша Миљуш, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4274/22 од 13.12.2022. године, у седници већа одржаној 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4274/22 од 13.12.2022. године, у односу на уплату пореза, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4274/22 од 13.12.2022. године, у односу на уплату пореза.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П1 51/20 од 13.06.2022. године, ставом првим и другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име увећане зараде за рад у сменама и по основу прековременог рада, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да на досуђене износе за тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса и пореза надлежним фондовима по стопи и основици на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова за долазак и одлазак са рада, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 87.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4274/22 од 13.12.2022. године, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда укинута у делу којим је обавезан тужени да на досуђене износе увећане зараде за рад у сменама и по основу прековременог рада уплати припадајуће порезе на име тужиоца надлежним фондовима

по стопи и основици на дан уплате и тужба је у том делу одбачена, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и пресуда у преосталом делу потврђена.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену, који се односи на уплату пореза, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. у вези са чланом 420. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да разлози за одлучивање о ревизији нису основани.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овом случају ревизијом се побија другостепена одлука којом је правноснажно укинута првостепена пресуда, у делу којим је обавезан тужени да на досуђене износе увећане зараде за рад у сменама и прековремени рад уплати на име тужиоца припадајуће порезе, а тужба у том делу одбачена. По оцени Врховног суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер је у наведеном делу тужба одбачена због ненадлежности суда, што спада у домен битних повреда одредаба парничног поступка, али који не могу бити разлог за изјављивање посебне ревизије. У складу са наведеним, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези са чланом 420. истог закона, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 13.07.2020. године, а означена вредност предмета спора је 100.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Такође, када другостепени суд, одлучујући о жалби, укине првостепену пресуду и одбаци тужбу, нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, у таквој ситуацији, каква је и у конкретном случају, другостепени суд укида првостепену пресуду и одбацује тужбу решењем као врстом одлуке. Ова формалноправна чињеница

је већ довољна да се у тим случајевима елиминише примена поменуте законске одредбе и да се о ревизији одлучује применом члана 420. ЗПП. Осим тога, члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП садржи део који захтева да другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака, дакле мериторно оконча спор. Тек тада се стичу услови да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Одлука другостепеног суда у конкретном случају, не може да се сматра преиначењем првостепене пресуде, а што би омогућило дозвољеност ревизије по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић